

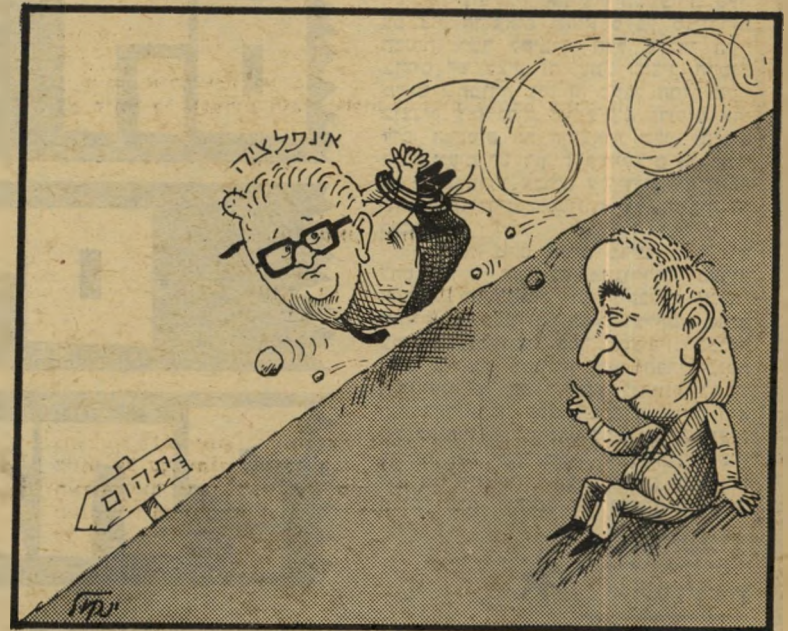
מקורם לא דשו יושביקרנות בפוגיות מישפטיות מה מובהקות

מכל ההתקפות על בגין, אין מכאיבה מזו שד מישפטן

השם לצחוק את עבודתו המישפטית

למראיתעין, היתה זאת התקפה אישית של פרופסור אחד על רעהו, מילחמת מ"ם במ"ם - מישפטן במישפטן. יורם דינשטיין הוא דיקן הפקולטה לי משפטים באוניברסיטת תל-אביב. מירשה מקבילה לזו שבה החזיק, בשעתו, הפרור פסור אהרון ברק בירושלים. אך בעוד שברק הוא מומחה למישפט הישראלי, מומחיותו של דינשטיין היא בשטח הי מישפט הבינלאומי. מכאן מקור המחלוקת. אוהביהרכילות המורידים כל מחלוקת לדרגה של ריב אישי, ראו גם במאבק זה עניין אישי בלבד. אף שדינשטיין חזר והדגיש כי הוא רואה בברק ידיד. העובדה שברק לא היה יכול להשיב, בהיותו שופט, נתנה לפרשה נופך מיוחד. אך המחלוקת לא היתה אישית. ולמעשה לא היתה כלל בין מישפטנים. ההתקפה האמיתית של דינשטיין היתה רק בעקפיין על המישפטנים, שניסחו את טיוטתההסר כס הישראלי-מצרי. הוא טען שאינם מברי נים דבר בחוק הבינלאומי. אך עיקר הי התקפה היה על בגין עצמו. כי דינשטיין

יש רק אחד שהוא יותר גרוע מעורר- דין - וזהו עוררין שלא הספיק לערוך דין! את האימרה הזאת המציא. כמובן, עורר-דין. מנחם בגין שייך לסוג זה. הוא למד מישפטים בווירשה. כאשר סיים את חוק לימודיו, אף עבד תקופה קצרה בעיר- שדה פולנית כמזכירו של שופט. כמתמחה. באותה עיר נשא את אשתו, אלה (עליזה). בזה נסתיים עיסוקו במישפט. הוא חזר לוורשה, נכנס לפעילות מיקצועית כמארגן וכנאום בתנועתו של זאב ז'בוטינסקי, ומ' וזוהו פוליטיקאי מיקצועי. אולם אהבתו הראשונה למישפטים לא נטשה אותו מי עולם. גן-עין מישפטי. נעגועים כמוסים אלה לגן-עין מישפטי קובעים במידה רבה גם את סייגונו הפוליטי של בגין. כראשי המחחרת, דאג להעניק למאבקו מיסגרת מישפטית-כיכול, בכך שהוכיח כי השיל- טון הבריטי חדל מלהיות חוקי. ב-29

כדיד-אמת, אני-מיעץ לך לעצור!

שנותיו באופוזיציה לא היה חבריכנסת המדקיק בחוק ובתקנון יותר ממנו. וכי ראשיהממשלה המנהל משא-ומתן לשלום. מישפטנות חשובה לו מכל. הדבר התבטא גם בציונות המשא-ומתן. למן הרגע הראשון, לא זו כימעט בלי הליווי הצמוד של היועץ המישפטי לממ שלה. הפרופסור-העילוי אהרון ברק. גם כאשר ברק עבר לבית-המישפט הי עליון, התעקש בגין לשחררו ומנית מתפ- פטי למשא-ומתן. סבין בגב. לכן לא חיתכן התקפה מכי איבה יותר על מנחם בגין, מאשר התקפה מצד מישפטן. השבוע זה קרה. בדיוק כאשר התכונן מנחם בגין לאירוע המשמח ביותר ברק חיי, כבלת חצי פרסי-נובל לשלום (ראה מיסגרת). פירסם מישפטן מכובד התקפת-חמץ עליו ועל מלאכתו (ראה להלן). הוא טען כי בגין עוסק ב..לגאליסטיקה ללא כיסוי לגאלי" - ולי מעשה רמו כי אהבתו השיטחית של בגין למישפטים מעבירה אותו על דעתו. נדמה שמכל ההתקפות על מנחם בגין עד כה, היתה זאת ההתקפה הממאירה ביותר. היא היתה משולה לנעיצת סכין בגב. כמו יוליוס קיסר, כאשר נעץ ברוטוס את הפיגיון בגופו, היה יכול לזעוק: גם אתה, המישפטן?

הודעה של אורי אבנר,

העורך הראשי של "העולם הזה"

לפי הסיפור היהודי, נתקע הרבי ביום-גשם במעלה-ההר, אך תחת להניח לסוסו לשאת אותו, נשא הוא את הסוס. כאשר הוכיחו אותו חסידיו על מעשהו המוגזם, השיב להם שהסוס עלול להתלונן עליו ביום-הדין לפני הקדוש-ברוך-הוא. אבל הקדוש-ברוך הוא יידע שהסוס אינו צודק! טענו החסידים. בוודאי, השיב הרב, אבל אני רוצה להתדיין ביום-הדין עם סוס!

אנחנו נמצאים במצב דומה למדי לגבי ח"כ אהוד אולמרט. אבל לנו כל חשק להתדיין עם אדם כמזהו, לא ביום-הדין ולא בכל יום אחר. על כן היינו משאירים את עלילותיו של שארלאטאן קטן זה בלא מענה, לולא היה חוסר-המענה עלול להתפרש בעיני מישוהו כשתיקה-של-הודאה.

הנה כי כן, כמה הארות למערכת-השקרים של ח"כונן זה:

לפני שבועיים העלה אהוד אולמרט שורה של עלילות-זיון. היתה זאת נקמתו על גילויי "העולם הזה" על עסקיו המפוקפקים ועל עברו הצבאי, המפוקפק עוד יותר. כנאה לפחדן עלוב, עטף את עלילותיו במעטה של "פעולה פרלמנטרית", המחוסנת - לדעתו - מפני כל תביעה מישפטית, פלילית ואזרחית.

כדי לתת לח"כיון את ההזדמנות להוכיח את טענותיו בבית-המישפט, סיפקנו לו את העילה לכך. בשער הגליון האחרון של "העולם הזה" (2152) הגדרנו אותו בצורה חד-משמעית, ובלי כל הסתייגות, כשקרן, והזמנו אותו להגיש תביעת-דיבה נגדנו.

עד לשעת הופעתו של גליון זה לא הגיש מר אולמרט שום תביעה נגד "העולם הזה". בכך אישר את הנחתנו, כי הוא ימשיך להסתתר, בפחדנותו הידועה, מאחרי החסינות הפרלמנטרית, ויברח מכל קרב מישפטי - כשם שברח מכל קרב אחר בחייו.

"העולם הזה" מצוין בצער כי עד להופעת גליון זה, לא נתקבלה במערכת גם כל תשובה לפניותינו ליו"ר ועדת-הכנסת, למנהיג הליכוד ולראש חטיבת "לעם". ה"ה יצחק ברמן, מנחם בגין ואליעזר שוסטק מנסים, בשתיקתם, להתנער מאחריותם למעשיו השפלים של אדם שהוא חבר הכנסת, נציג הליכוד ומראשי חטיבת "לעם". נסיון זה לא יצלה - ואם לא תבוא תגובה מתאימה מצד אישים אלה, תיפול עליהם מלוא האחריות המוסרית למעשיו הגאנגסטריזם של בן-חחסותם. איש מהם לא ינוקה. יו"ר הכנסת, ח"כ יצחק שמיר, השיב לנו תשובה סתמית, ונגיב עליה בבוא העת.

בעודו ממשיך להתחבא מאחרי החסינות של חברי-הכנסת - שהפכה מזמן שערויה בלתי-נסבלת - וכשהוא מעודד על-ידי שתיקתם של מנהיגיו, המשיך אולמרט השבוע להמציא עלילות חדשות. נראה שהוא דבק בשיטה המקובלת של שקרן פאתולוגי: ככל שימציא שקרים חדשים, לא ישים הציבור את ליבו לכך שהוא מסרב להתדיין על שקריו הקודמים.

בראש טבלת השקרים מופיע סיפור, המגיע לשיא חדש של גיחוך. לפי סיפור זה, נערכה בביתו פגישה בהשתתפות האלוף (מיל.) רחבעם זאבי ומר בצלאל מיזרחי, ובה איימו שני האדונים האלה כי ירצחוני נפש, אם אפרסם עליהם חומר. בהיותי מוכה-אימה, החלטתי לגנוז גילויים מפליגים על מעלליהם.

סיפור מסוג זה יכול היה להיוולד רק בדימויו של פחדן חולני כמו אולמרט. כי איש כמזהו, שלא היה רגע אחד בחייו תחת אש, ושאחרי תאונה מנוכחת בטירונות אמר שלום לשרות הקרבי בצה"ל, בוודאי אינו מסוגל להעלות על דעתו שיש אנשים שאי-אפשר להרתיע אותם באיומים. אדם אחר היה מבין עד כמה מגוחכת המחשבה שעורכי "העולם הזה" ייכנעו לאיום כזה, אחרי שלא נכנעו לנסיגות-רצח, להתנקשויות, לפצצות ולהצתות, בתקופה שבה היתה עוצמתם המקובצת של שרותי-הביטחון של מישטר-מפא"י מופעלת נגדם בלא מעצור.

לגופה של העלילה: מעולם לא התקיימה פגישה של ה"ה זאבי, מיזרחי ואני - לא בביתי שלי ולא בכל מקום אחר. בכלל לא נפגשתי מעולם עם מר מיזרחי, חוץ מפגישה מיקרית של כמה דקות במיסדרון של בית המישפט, במהלך מישפט מיזרחי-הארץ". מעולם לא איימו עלי ה"ה מיזרחי ו/או זאבי בכל צורה שהיא, במישרין או בעקיפין, בכתב או בעל-פה, בפגישה פניס-אל-פנים או בטלפון, ואני מניח שכלל לא היה עולה על דעתם הרעיון שניתן להפחיד אותנו באיומים או במעשי-אלימות.

האלוף (מיל.) רחבעם זאבי (גנדיז") לא ביקר מעולם בדירתי, מילבד פעם אחת, לפני יותר מעשר שנים. האלוף זאבי, שהיה אז מראשי אג"ם במטכ"ל צה"ל, בא אז כדי להראות לי גליון של "האגם הזה", גיליון-פורים חיתולי, שהיה מעין פארודיה על "העולם הזה". (צר לי לגלות סוד צבאי כמסו זה כי הגיליון היה מסווג, ואסור היה לו, אולי, להגיע לידי).

יחסיו של "העולם הזה", ושלי אישית, עם האלוף זאבי נקבעו, בכל עת, בהתאם לסיבות ולזופו של עניין. כאשר היה האלוף זאבי אלוף פיקוד המרכז, מתח "העולם הזה" ביקורת קטלנית על כמה ממעשיו. כחבר-הכנסת, הגשתי שורה של שאליות על מעשיו המורים והצהרות לאומניות של האלוף זאבי, תוך השמעת ביקורת חריפה ביותר עליהם. במיקרה אחד הגשתי הצעה סודית לסדר-היום (שהועברה על-ידי יו"ר הכנסת במישרין לוועדת-החוקי-והביטחון), בקשר עם מעשה מסויים שהיה מעורב בו. (ביטלתי אותה אחרי שהרמטכ"ל דאז, רב-אלוף חיים בר-לב, הזמין אותי ללישכתו ושכנע אותי כי לא האלוף זאבי, אלא קצין אחר, שנפל בינתיים בקרב, היה אחראי לאותה תקרית). לאחר מכן, כאשר התמנה האלוף זאבי כיועצו של ראש-הממשלה ללווחמה בטירוף, פניתי אליו כמה פעמים בעניינים שנגעו לתושבי השטחים המוחזקים, וביקשתי את התערבותו למניעת רדיפתם. האלוף זאבי נענה בדרך כלל לפניותי אלה. אחרי החשבושים האחרונה בחיי, בסוף 1975, נמנה האלוף זאבי עם איש-הצד איתי בבית-החולים והואיל להעניק לי שיעור-חינם בעניין

במסיבת-עיתונאים, שכנס השבוע, העלה אולמרט שכתב הטענה כאילו גנ, "העולם הזה", ביגלל האימוים של אלי תבור, פירסום כתבה של זאבי קרקעות בלתי-יכרות של האלוף זאבי. כך שכמה מן העיתונאים, שהשת אולמרט בהפצת עלילות מסוג זה, השופכין שבו הוא רובץ. "העולם הזה" דיבה. אף שאין "העולם הזה" חומר בעמודיו, אנו מעמקי השקרנות

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11